

«ԶԻ ԻՆՁ ԿԵԱՆՔ ՔՐԻՍՏՈՍ Է, ԵՒ ՄԵՌԱՆԵԼ՝ ՇԱՀ»:

(Փիլիպպեցիս Ա: 21)

Տերել մը եւս ինկաւ Սրբոց Յակոբեանց դարաւոր եւ հաստարեստ կաղնիէն: Սուգի մէջ է Սուրբ Աթոռը: Ան տակաւին ինգիւնք չվերագտած անցնող մի քանի տարիներու իրերայաջորդ եւ ծանր կորուստներէն, այսօր անգամ մը եւս անոր միաբանները իրար ղուլ կու գան հրաժեշտ տալու գրեթէ երեսուն տարիներու վաստակ ունեցող ուրիշ միաբանակից եղբոր մը, հոգեշնորհ Տէր Ոսկի Վրդ. Որդիքեանին, աւագանի անունով Ստեփան, ծնած Իսթանպուլ՝ 23 Մարտ 1925ին:

Հանգուցեալ Հայր Սուրբը ա՛յն օրէն, 1975 թուին, որ միացաւ Աթոռիս աշխատաւոր միաբաններու շարքերուն, իր մարդկային կարողութիւններուն չափով, հաւատարմօրէն եւ ամենայն նուիրումով ծառայեց իրր Սուրբ Յարութեան տանարի միաբան մինչեւ 1977 թուի Հոկտեմբեր ամիսը, երբ այն օրերու լուսարարապետ՝ Գերշ. Տ. Հայրիկ Արք. Ասլանեանի ձեռնով կ'ընդունէր կուսակրօն քահանայութեան կարգը եւ կը դառնար անդամ Սրբոց Յակոբեանց Զինուորեալ Միաբանութեան:

1982 թուին, երեք տարիներու համար, Երջանկայիշատակ եղիշէ Պատրիարք Տէրտէրեանի կողմէ կը նշանակուի Իսթանպուլի Հայոց առժամեայ հոգեւոր հովիւ, իսկ 1987ին կը ստանձնէ Բեքդեհէմի Ծննդեան Տանարի Հայոց քաժնի տեսչութիւնը, զոր պիտի վարէր մինչեւ 1999 թուականը, երբ ծանր ուղեղային արիւնախոնում մը կուգար անդամալուծելու զինք եւ ի վերջոյ հանգստեան կոչելու: Ապա, յատուկ խնամքի կարիք ունենալուն, Հայր Սուրբը կը փոխադրուէր Երուսաղէմի մօտ Ագարիէի Կաթողիկեան ծերանոցը,

ուր պիտի մնար մինչեւ վախճանիլը:

Հեթանոսաց Առաքեալը՝ Պօղոս, Փիլիպպեցիներուն ուղղած իր նամակին մէջ կ'ըսէ. «Զի ինձ կեանք Քրիստոս է, եւ մեռանել՝ շահ»: «Որովհետեւ ինծի համար Քրիստոս կեանք է, իսկ մեռնիլը՝ շահ»: Անոնք որոնք մօտէն ծանօթ էին Հանգուցեալ Հայր Սուրբին, անպայմանօրէն համաձայն պիտի գտնուին այն իրողութեան, որ ան Առաքեալին նման կը սիրէր կեանք ու քարեկամները, քայց միաժամանակ իրր քրիստոնեայ ու մանաւանդ սպասաւոր եկեղեցւոյ՝ ան ո՛չ միայն մահէն չէր վախճար, այլ կը նախընտրէր յաւիտեանական կամ երկնային հանգիստը: Կարծէի իր երկրաւոր կեանքի վերջին օրերուն Հայր Ոսկի արդէն հաշտուած էր մահուան գաղափարին հետ. ան կը զգար թէ այլեւս իրեն համար հասած էր ժամանակը մէկզի դնելու հիւանդութեան ծանր քեռը եւ գտնելու ամբողջ եօրը տարիներ իր այնքա՛ն փնտռած հոգեկան եւ ֆիզիքական անդորրը, զոր միայն երկինքը կրնայ պարգեւել մարդուն:

Երկու ամիսներ առաջ էր, երբ վերջին անգամ տեսայ զինք եւ «Ի՞նչպէս ես» հարցումիս պատասխանը եղաւ անոր կապուած շրթներէն փախած խորունկ եւ երկար «օ՛ֆ» մը: Կրնա՞ք երեւակայել թէ ի՞նչ տանջանք է մէկու մը համար, որ կար ժամանակ լեցուն էր կեանքով, շէնշող եւ կատակասէր քնաւորութեամբ, դատապարտուի խօսելու, ինգիւնք արտայայտելու անկարողութեան: Երբեմն ան կը կարծէր թէ կը խօսէր, սակայն երբ զգար թէ խօսակիցը չէր հասկնար զինք, կ'անհանգստանար եւ կը յուզուէր:

Տարօրինակօրէն սակայն, երգեցողութեան պարագային անոր բերնէն ելլող բառերը կը դառնային յստակ, մանաւանդ երբ կ'երգէր «Սուրբ Աստուածը», անոր դէմքը կը պայծառանար ու կապոյտ աչքերը կը սկսէին փայլփլիլ:

Մահը միշտ եղած է Քրիստոնեային օգուտը, շահն ու ձեռով մը լուռ դաշնակիցը, որովհետեւ ան կու գայ վերջ տալու այս կեանքին մեզի պարտադրած սահմանափակումներուն, ան կու գայ վերջակէտ մը դնելու այս երկրաւոր կեանքին հետ սերտօրէն կապ ունեցող մեր վիշտերուն, ախտերուն, սխալներուն եւ անկատարելութեանց: Վերջապէս, անոնք որոնք Աստուածորդւոյն յարուցեալ մարմնին կը նային հաւատալով Անոր այն մեծ խոստումին,

մեր միակ յոյսին ու ապաւէնին, պիտի լսեն անոր ձայնը, որ կ'ըսէ. «Ես եմ յարութիւն եւ կեանք. որ հաւատայ յիս թէ եւ մեռանիցի՝ կեցցէ, եւ որ կեցցէ եւ հաւատայ յիս մի՛ մեռանիցի»: Եւ ճիշդ ատոր համար է որ Քրիստոնեան կրնայ ըսել. «Զի ինձ կեանք Քրիստոս է, եւ մեռանել՝ շահ»: Թող Առաքեալին այս խօսքերով միտքարեմք իրար, միշտ յիշելով թէ մենք բոլորս «Անպիտան ծառաներ ենք, եւ ինչ որ մեզմէ կ'ակնկալուի՝ ա՛յդ պարտինք ընել»:

Թող Երկնաւոր Հայրը միտքարէ Սուրբ Աթոռը, անոր Գահակալն ու ողջ Միաբանութիւնը, տալով մեզի հաւատաւոր ու նուիրեալ նոր միաբաններ, հոգեւոր նոր զինուորներ. ամէն:

ՆՈՒՐՀԱՆ ԱՐՔ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ